

Polítiques al servei del benestar social

Ara, amb xifres de creixement positives, sortim de la recessió, però la societat continua instal·lada en la crisi. El Govern que surti del 20-D, entre altres mesures, ha de derogar la reforma laboral, impulsar polítiques industrials, lluitar contra l'atur i augmentar l'ocupació de qualitat i impulsar una administració pública.

El 20 de desembre votarem per decidir govern i polítiques, després de vuit anys de l'inici de la crisi financera internacional i amb les conseqüències encara presents. Les polítiques aplicades per fer front a la crisi econòmica han deixat un panorama social devastador i han generat un alt descrèdit dels governs i institucions polítiques i socials. Ara, amb xifres de creixement positives, sortim de la recessió però la societat continua instal·lada en la crisi. La recuperació econòmica és feble i incerta i està marcada pel retorn a un model productiu curterminist, basat en ocupacions de baixa qualitat i activitats de poc valor afegit, que no incorpora els factors necessaris per assolir un creixement sostenible i una millora de la competitivitat. El mercat de treball està creuat per l'extensió de la desocupació i desprotecció de les persones i la precarització de les condicions laborals. El benestar social s'ha deteriorat, s'ha estès la desigualtat i la pobresa ha augmentat.

Aquest és el resultat de l'austeritat compulsiva i la devaluació salarial. Les retallades en despesa i inversió pública i les reformes laborals són culpables que la recessió s'hagi allargat més de sis anys.

La prioritat del nou Govern no pot ser la consolidació pressupostària sinó l'augment de l'activitat econòmica

La pròpia lògica del cicle econòmic, la relaxació dels ritmes de consolidació fiscal i la política monetària expansiva del BCE han permès tornar al creixement. Factors exògens, com la baixada del preu del petroli o el tipus de canvi de l'euro, ajuden al canvi de cicle. Però perquè la recuperació arribi a totes les persones cal deixar d'empitjorar condicions de treball, retallar l'estat del benestar i ignorar els damnificats per la crisi. El govern que surti del 20-D ha de canviar de polítiques i de política econòmica: derogar la reforma laboral, enfortir la negociació col·lectiva i recuperar el diàleg social, impulsar polítiques industrials,

lluitar contra l'atur i augmentar l'ocupació de qualitat, apostar per salaris decents i creixents, recuperar i millorar la protecció social i lluitar contra la desigualtat, reformar el sistema fiscal i impulsar una administració pública eficient i uns serveis públics suficients i de qualitat i promoure un sistema financer que compleixi la seva funció econòmica i social.

La prioritat no pot ser la consolidació pressupostària sinó l'augment de l'activitat econòmica. La rebaixa del pes del dèficit sobre el PIB s'assolirà pel creixement i no amb més retallades o congelació de la despesa i inversió pública. Cal un gir en la política econòmica europea, a l'Estat i a Catalunya, que impulsi la recuperació. S'ha de mantenir la política monetària expansiva i impulsar, en l'àmbit europeu, un fort pla d'inversions, que posi les bases del canvi de model productiu, impulsi infraestructures estratègiques i aposti per una economia sostenible i la cohesió social.

Hem de canviar a fons les polítiques públiques per impulsar un teixit productiu de qualitat, en el qual les activitats d'alt valor afegit guanyin pes per assegurar un creixement sòlid i un treball de qualitat. Modernitzar l'economia i les empreses passa per augmentar la base industrial i els serveis d'alt valor afegit. Una política industrial activa que actui sobre els factors que faciliten el canvi de model productiu: formació i qualificació, recerca i innovació, canvi tecnològic, finançament i internacionalització.

Necessitem crear ocupació de qualitat i augmentar el pes de les rendes del treball en el conjunt de la renda nacional. D'aquesta manera podem reduir la desigualtat i generar la recaptació necessària per recuperar l'estat del benestar. Per aquest motiu hem de derogar la reforma laboral. L'afebliment de la negociació col·lectiva persegueix la individualització de les relacions laborals, augmenta les capacitats de decisió unilateral de l'empresariat, trenca l'equilibri de les relacions laborals i dificulta els acords col·lectius de treball. L'objectiu d'afeblir el paper de les organitzacions sindicals i individualitzar les relacions laborals té conseqüències negatives sobre els drets laborals i desincentiva la modernització empresarial i l'esforç d'innovació. Cal derogar aquestes reformes i introduir mesures per aturar la precarització en el treball, i controlar la utilització abusiva i fraudulenta de les fórmules de temporalitat i temps parcial no justificats.

Salaris suficients

S'ha de reforçar el paper i la funció de les organitzacions sindicals i el diàleg social i la negociació col·lectiva. Cal acabar amb la devaluació de les condicions de treball. Necessitem salaris suficients, com a element d'integració i de cohesió social i per participar dels guanys de productivitat, també com a element que consolidi la recuperació i impulsi la creació de llocs de treball.

Cal revisar el sistema de protecció de les persones en situació d'atur i recuperar la protecció perduda, com també definir el salari mínim en paràmetres europeus. L'envelliment de la població i la seva repercussió sobre el sistema de protecció de la jubilació s'ha d'abordar des del vessant de la garantia d'ingressos, a partir de la quantitat i qualitat de l'ocupació, i mantenir el compromís amb la revalorització automàtica de la pensió. Una prestació d'ingressos mínims garantida contribueix a lluitar contra la pobresa i la desigualtat.

Calen canvis profunds en les polítiques de govern. Disposar d'un sistema fiscal suficient, equitatiu, transparent i eficient, que permeti una major recaptació i ens acosti al nivell d'ingressos públics d'Europa és condició necessària per fer polítiques públiques compromeses amb la recuperació i el benestar social. El 20-D és necessari fer un tomb en les actuals polítiques. Sabem on ens han dut, sabem que cal canviar-les. Orientar-les al benestar és possible.

REUTERS / PAUL HANNA

Joan Carles
GALLEGO

Secretari general de CCOO de Catalunya.

Llicenciat en Ciències Econòmiques per la Universitat de Barcelona (UB). Ha sigut professor de secundària i de FP. Està al capdavant del sindicat des del desembre del 2008.